

# O malé čarodějnici Salvějce



Víte, co je to lupa? Takové zvětšovací sklíčko, které vám ukazuje maličké věci jako velké, takže si je můžete dobře prohlédnout. Někdo lupou zkoumá poštovní známky, někdo třeba malá písmenka na obalech potravin v obchodě. Lupou ale můžete zkoumat i jiné věci. Třeba co se zrovna děje v trávě, jak vypadá pavouček anebo spočítat, kolik nohou má moucha. Lupa je báječná věc a pro Terezku ta nejoblíbenější hračka hned po panence Sofince a modrém plyšovém Sloníkovi.

Když se Terezka vydávala na své průzkumné výpravy do zahrady, měla lupu vždycky s sebou. Její babička měla velikou zahradu plnou různých bylinek, voňavých keřů, malin i ostružin, v rohu stály dva skleníky a na konci zahrady šest ovocných stromů a záhony zeleniny. Babička se taky starala o pár včelích úlů a u plotu nechávala hromadu starého dřeva, kde měli svůj úkryt broučci, slepýši a někdy i ježci. Tam, kde nebylo potřeba sekat, nechávala babička trávu volně růst a ta se jí odměňovala pestrobarevnou směsí lučního kvítí. Zahrada tak byla plná života a od jara do podzimu to v ní bzučelo, pípalo, zpívalo a poletovalo. A co teprve, když jste se do ní podívali lupou!

Pod lupou vypadala zahrada jako úplně jiný svět. Mravenčí cestičky vybíraly zatačky mezi stéblky trávy, beruška se snažila uvelebit na kopretině, kobylka se houpala ve větru na květu jitrocele a odhadovala svůj další skok. Terezka pod lupou viděla, jak se chrobák snaží svou uválenou kuličku dostat do díry v zemi, jak pavouček pilně tká dokonalé vzory na své pavučině a jak se na spodní straně listu zakuklila motýlí larva. Ale co je tohle? Terezka právě zkoumala, jak se v babiččiných bylinkách

prohání stonožka, když najednou uviděla něco malého, co vypadlo jako... člověk! Právě to zvedlo hlavu a zadívalo se to přímo do lupy. Objevilo se velké oko a Terezka sebou leknutím trhla.

„Ty mě vidíš, Teleško, že jo?“ ozvalo se zezdola. Terezka se znovu zadívala do lupy. Na zemi pod velkým listem kostivalu stála maličká babička. Byla špinavá, rozcuchaná, vráscitá, v potrhané zástěře a ruce měla v bok. S prohnutými zády se dívala vzhůru na Terezku. „Tak to ši mě našla!“ zašišlala babička. „To znamená, že už nejsem štlachená! Hujááá! To šem ale ladoštná.“ Babička se zatočila dokola, zatleskala a usmála se Terezce do lupy. Bylo vidět, že jí chybí přední zub, a celá vypadala tak trochu bláznivě.

„Jak to myslíš, že nejsi ztracená? A co tady vůbec děláš? Kdo jsi?“ Terezku napadaly ještě další otázky na to podivné stvoření, ale aspoň pro začátek by jí pár odpovědí stačilo.

„Kdo šem, kdo šem? To je pšeče jašné, dyť vidíš – čalodejniče. Bydlím pod šalvějí, ploto šem Šalvějka. Jenže šem štlatila žub a bež něj nemůžu žikat šplávně žaklínadla. Muším ho najít. A jak ho hledám, tak šem še štlatila,“ rozhodila rukama.

